

“Hiërarchisch-model van Verantwoordelijkheid en Mandatering”.

9 juni 2005

In een Parlementaire Democratische Rechtstaat dienen de rechtstreeks door het Volk gekozen volksvertegenwoordigers gezamenlijk vóór, namens, in opdracht en onder verantwoording van het Volk het land te besturen, recht te spreken, orde en veiligheid te scheppen en de Algemene- en Nationale Belangen, als het duurzaam behouden van een schoon Milieu en soortenrijke Natuur, Vrijheid(van meningsuiting), Veiligheid, Sociale- en Maatschappelijke Zekerheid, enz. veilig te stellen.

De Volksvertegenwoordiging dient zich voor het Volk publiekelijk te verantwoorden voor de wijze waarop zij de haar gegeven opdracht/mandaat uitvoert, zodat het Volk, middels ondermeer verkiezingen, de gekozen parlementsleden kan controleren, corrigeren en/of “afrekenen”.

Deze opdracht/mandaat is te groot, om dit zelf uit te kunnen voeren. Het Parlement kan daarom op haar beurt (rechts)personen (ministers) benoemen en deze(n) opdragen, om voor, namens, in opdracht en onder verantwoordelijkheid van het Parlement deze verschillende taken voor haar uit te uitvoeren:

Zo hebben de ministers van het Kabinet van het Parlement de opdracht/het mandaat gekregen, om het land te besturen. Zij doen dit samen met de eveneens door de volksvertegenwoordigingen (Prov. Staten, Gemeenteraden, Waterschappen, enz) benoemde leden van de lagere besturen/colleges van GS, B&W, enz.

Evenzo hebben de rechters van de Rechterlijke Macht van het Parlement de opdracht/ het mandaat, om Recht te spreken in conflicten, overtredingen, misdrijven, enz. die zich voordoen en/of door de Politie, OM, enz. zijn opgespoord, aangebracht en voorgeleid.

Deze (rechts)personen benoemen en mandateren op hun beurt weer de ambtenaren, die voor, namens, in opdracht en onder verantwoordelijkheid van deze (rechts)personen de hun opgedragen taken uitvoeren.

Zo ontstaat het democratisch “Hiërarchisch Model van getrapte Verantwoordelijkheid en Mandatering”, In dit Model, waarop ook het “Dualisme” is gebaseerd, bestaat er een duidelijke scheiding en hiërarchie tussen de verschillende Machten (Trias Politica), bestuurslagen, rangen, standen, enz.

Uiteraard staat in een Democratie het Volk aan de top van deze hiërarchische ladder. Het Volk heeft in alle opzichten het Primaat; het Volk is de hoogste Macht en het hoogste Gezag en heeft de hoogste Verantwoordelijkheid voor zichzelf en haar Algemene- en Nationale Belangen.

Iedere Macht(persoon) in dit Model functioneert zelfstandig en onafhankelijk, maar een ieder kent ook zijn plaats op de ladder en weet zich voor de uitvoering van de hem/haar opgedragen taken steeds verantwoording verschuldigd te zijn aan de boven hem/haar staande (Macht)personen. Daarbij heeft iedere Macht(persoon) tevens de plicht, om aan de onder haar/hem “geplaatsten” opdrachten te geven en de uitvoerders daarvan te controleren, te corrigeren, te straffen en/of ter verantwoording te roepen voor de uitvoering van de hen opgedragen Taken/Plichten.

NB. De verbinding tussen de Centrale Overheid en de lagere overheden (Provincies en Gemeenten) wordt, behalve door de Wet, nog steeds gevormd door resp. de benoemde Commissarissen van de Koningin en de benoemde Burgemeesters; via hen is er sprake van gezagsuitoefening, controle en correctie en straf door de Centrale Overheid.

NB. *Het feit, dat de benoemde burgermeesters hun functie/positie in de dagelijkse praktijk structureel oneigenlijk gebruiken, maakt dit niet anders. Wel toont dit eens te meer de noodzaak, om terug te keren naar het Hiërarchische-Model en om de strikte naleving en handhaving daarvan af te dwingen.*

NB. Ook het feit, dat ook besturen/ambtenaren structureel hun macht en bevoegdheden misbruiken en door hun eigenmachtig/“dictatoriaal” handelen de democratische verhoudingen in de praktijk feitelijk op de kop hebben gezet, noopt ons eens te meer, om terug te keren naar het Hiërarchische-Model.

Als de burgemeesters en commissarissen gekozen zouden worden, dan verdwijnen deze verbindingen en worden de gemeenten en provincies min of meer zelfstandige Staatjes onder het regiem van deze gekozen burgemeesters en commissarissen.

De gekozen Burgemeester, Commissaris (met zijn Staatje) zou dan feitelijk buiten het Hiërarchische Model vallen, dat daarmee dan niet meer voor het hele Rijk/Volk van toepassing zou zijn. Zo'n wijziging is daarmee niet alleen zeer ondemocratisch, maar hij dreigt tevens de eenheid van de Staat in gevaar te brengen en het Centrale Gezag te ondermijnen.

Bovendien schuilt in zo'n hypocriete ommezwaai naar schijn-democratie het gevaar, dat deze gekozen Burgemeesters en Commissarissen, die hun positie te danken hebben aan en ten prooi vallen aan belangenverstremgeling met hen, die hem als kandidaat naar voren schoven en zijn verkiezingscampagnes betaalden, promootten en/of anderszins in hun richting hebben beïnvloed.

Gekozen Burgemeesters/Commissarissen zouden door die belangenverstremgeling niet de Algemene Belangen van de ingezetenen gaan dienen, zoals hij/zij hen voor de verkiezingen nog zo hadden beloofd. Zij zullen dan immers eerst en vooral hun weldoeners tevreden moeten stellen.

De democratie zou met gekozen Burgemeesters en Commissarissen waarlijk niet gediend zijn, integendeel. Het zou de zoveelste impuls blijken te zijn naar de dictatuur van de financieel-economische belangen en de “vrije”markt, met alle gevolgen van fraude, corruptie, machtsmisbruik, enz. van dien.

Ook de gekozen minister-president valt buiten het Hiërarchisch Model. Deze zou dan buiten het Parlement om, rechtstreeks verantwoording dienen af te leggen aan het gehele Volk. Bovendien zou iedere kiezer hem persoonlijk publiekelijk ter verantwoording moeten kunnen roepen. Voorwaar een feitelijke onmogelijkheid. Zie ook: Voorstel voor een **Nieuw Nederlands Kiesstelsel + Referenda.**

9 juni 2005

H.J.A. kerkhof.